

Січа

Яків Щоголів

Сумно сонце з неба світе,
Степ безкрайній топне в млі...
Мати-Січа! Поклонитись
Я прийшов твоїй землі.

І молюсь тобі, як святу:
Покажи тепер мені
Свій гасан, свій кош, крамниці,
Церкву й башти й курені.

Хай в литаври вдаре довбиш,
Хай заграють сурмачі;
Сутим золотом засяють
Корогви і пірначі.

Де старшина, де клейноди?
Нащо клик войовний стих?
Чом не плине по майдану
Лава лицарів твоїх?

"Все, що можна, я зробила",
Січа мовила на спит:
"Віру в бога боронила,
Берегла батьків завіт.

Та сама не вбереглася...
І тепер проміж руїн
Ти не вздриш ні товариства,
Ні клейнодів, ні старшин!

Животу, але і смерті —
Всьому є своя черга;
Ти ще в світі хочеш жити,
Так яка тобі пільга

Із гробів на землю кликать
Те, що тут колись жило,

Міччю моря клекотіло
І в неміччі полягло?

Подивись на кладовище,
Де лежать мої сини:
Їх могили розмиває
Повідь жадної весни!

Всім до тих могил байдуже,
І нема тії руки,
Щоб як свято поховала
Черепи і кістяки".

Чую: стих могильний галас,
Віє вітер округи,
І хлюпочуться по пісках
Чортомлика береги...

1882